

Наистина, слѣдъ обявлението на войната сръбското правителство свика и милиционеритѣ отъ II-та класа, и войската му порастна до 180,000 души, но и турцитѣ си мобилизираха армията и извадиха пасрѣща 250,000 души. Слѣдъ това вече тѣ на всѣки пунктъ и въ всѣко отношение се явяваха по силни отъ сръбитѣ.

Турския Главнокомандующъ, Сердар Екремъ Абдуль-Керимъ паша, като располагалъ въ началото съ по слаби сили отъ сръбскитѣ, рѣшилъ да се брани само, догдѣто се не усили, а слѣдъ това да премине въ настѣпване.

Той заповѣдалъ дивизиитѣ на Османъ и Фазлъ паша, да се отцѣпятъ отъ корпуса на Ахмедъ-Еюбъ паша, и да сформироваатъ отдѣленъ „Видински корпусъ“ подъ командата на Османъ паша. Дунавския корпусъ пъкъ на Ахмедъ-Еюбъ паша, на мѣстото на отнетитѣ двѣ дивизии, попълваше се съ войски, които пристигаха изъ Тракия.

На 1-й Юлий бригадата на Хафъзъ паша прогони сръбския арьер-гардъ отъ Бабина глава чакъ до Пандирало, гдѣто сръбитѣ заеха згодни позиции.

Къмъ 8-й Юлий на Бабина глава турцитѣ имаха съсрѣдоточени вече 30 баталиона съ съотвѣтствующето количество други родове войска.

Абдуль-Керимъ паша вече намислилъ да започне рѣшителни дѣйствия. Той на 10-й Юлий пристигналъ въ Пиротъ и събралъ тамъ воененъ съвѣтъ, на който било рѣшено: на Бабина глава да се остави дивизията на Сюлейманъ паша (12 баталиона, 3 пол. батерии и 1 полкъ кавалерия), а дивизиитѣ на Хюсейнъ-Хамми паша и на Хюсейнъ-Сабри паша да се испратятъ въ Нишъ при Дивизията на Мехмедъ паша, та да се съсрѣдоточи тамъ цѣлия корпусъ на Ахмедъ Еюбъ паша (43 баталиона, 12 пол. батерии, 4 полка кавалерия и 4,000 души Черкези и башибозуци, безъ дивизията на Сюлеймана) и сетнѣ да се настѣпва концентрически къмъ Княжевацъ: отъ Нишъ прѣзъ Грамада — Дервентъ — Поноръ, и отъ Бабина глава прѣзъ Паша ханъ — Пандирало — Дервентъ — Поноръ, съ цѣлъ да се превземе Княжевацъ, който имаше голѣмо стратегическо значение като възелъ на пѣтицата отъ Зайчаръ и Алексинацъ.